

ROZVOJOVÁ INFLACE

Přiznám se bez mučení. Nechce se mi psát. A už vůbec nemám chuť psát článek, který si dává za cíl něčím inspirovat anebo objevovat objevené nebo který od první věty srší moudry. Hodně jsem přemýšlela o tom, jaké téma je vlastně teď kolem mě to nejpritažlivější a které by mělo takový potenciál, že by mě bavilo se o něm rozepisovat.

Abychom si rozuměli: témat, o kterých se píše, bloguje, mluví, přednáší a tak nějak celkově veřejně přemýšlí na sociálních sítích, v diskusních klubech a zájmových skupinách, na večerních seminářích, celodenních workshopech a na specializovaných webových fórech a která se probírají v rámci nesčetných rozvojových programů, je dost a dost. Jenom se mi zdá, že se mezi námi – tedy alespoň v mé zájmové bublině – povalují jako chuchvalce prachu nebo cáry mlhy, kdekdo má k nim co říci, kdekdo je na leccos certifikován a má tak trochu jiný patent, a je čím dál tím těžší najít mezi tou hromadou různých rad, modelů řešení a přístupů k věci originální postoj anebo myšlenku.

Já vím, když dva dělají totéž, totéž to není, ale ruku na srdce, kdo z vás se za poslední měsíce nesetkal alespoň s jedním z následujících témat? Neb, dle mého pozorování, toto jsou témata, nad kterými jako jednotlivci momentálně nejvíce přemýšlíme:

Sebepoznání – jak najít sebe sama ve své *autenticitě* a mít *odvahu* touto nově nalezenou bytostí zůstat i pod sociálním tlakem a se všemi druhy sociálních fobií, strachů, možných negativních důsledků a všelikých šarlatových písmen z něho vyplývajících.

Ženy – jejich silná energie a nízké sebevědomí, jejich strach z vlastní nedokonalosti, jejich dvojsečná touha se osamostatnit, růst skrze skleněné stropy, „dát to“, prosadit se a rozhodovat sama o svém osudu, a zároveň naplnit své archetypální přání být ochraňována, hýčkána a bezpodmínečně milována – zkrátka být skutečnou Ženou. A ještě k tomu je dobré *mít se ráda*, samozřejmě.

Muži – jejich slabá energie a nízké sebevědomí, jejich strach ze selhání a z vlastních emocí, které neumí nebo nechtějí vyjadřovat a brát v potaz, a jejich archetypální touha postarat se, ochraňovat, vynikat, být nejlepší a nejsilnější a tím také plně respektován a obdivován – zkrátka být skutečným Mužem.

Zaměňujeme osobní růst jako naše lidské poslání za obyčejnou obchodní komoditu

Vztahy – jak spolu mluvit, jak předcházet konfliktům, jak se podpořit nebo si navzájem vytyčit a bránit hranice, jak si vážit jeden druhého, jak rozdmýchat uhasínající plamen touhy anebo naopak utišit staré zášti a nové vášně. Jak si konečně porozumět. Muži versus ženy, ženy versus jejich matky, muži versus jejich otcové, rodičovské trojúhelníky s průsečíky navzájem cizích dětí, rodiče versus děti, starší otcové napodruhé a jejich mladé manželky, generace Y a Z versus staří korporátní zálesáči. Je to komplikované téma. A nebere konce.

Leadership – od jeho definice (všimli jste si, jak se předháníme v citacích a inovacích definice tohoto pojetí lidské odpovědnosti za něco nebo za někoho?) přes jeho dělení a kategorizaci (tak je to soft sklil, nebo není?) až po jeho aplikaci a proveditelnost neboli exekuci a samozřejmě konečné vyhodnocení: Byl to dobrý, nebo špatný leadership? Sem spadají i různé způsoby kategorizace lidské psyché, testy osobnosti a lidských preferencí rozhodování, vnímání reality, čerpání energie a kapacity plánování. Uf.

Šťastný a naplněný život – aneb jak *správně* žít, aby toho člověk na svém konci tak nějak nelitoval. Toho času, co se promarní! S tím souvisí i téma hledání a zachycení cípku *přítomného okamžiku*. Co znamená *zatím*, kdy končí a kdy nastává *ted*? Jak mít radost? Kde ji hledat v tom světě depresivních zpráv, Trumpovy rétoriky a teroru ISIS? Jak se zase odvážit spontánně se radovat, výskat, skákat, nedbat, rebelovat? Jak objevit pocit štěstí v sobě a neztrácet čas jeho hledáním někde venku? Jak najít svou práci snů anebo, nedej Bože, jak znovu snít? Jak najít *smysl* toho všeho? A jestlipak jste zachytili, že se dá studovat nový obor – psychologie štěstí?

Výchova dětí – téma, které nám přistane do života hned, jak opustíme porodnici anebo vlastní ložnici, která se proměnila v porodní jeviště. V každé minutě, hodině a roku života dítěte a dokonce s každým dalším narozeným sourozencem má toto téma nové a nové nuance. Kojit, krmit, budít nebo nechat spát, kdy *normálně* chodí a kdy mluví, učí se už cizí jazyk, státní

IVETA CLARKE

Profesionálně akreditovaný ko-aktivní kouč. Staví svou práci na důvěře, že lidé jsou přirozeně schopni aktivně ovlivňovat dění kolem sebe, dělat smysluplné volby a tak prohlubovat svůj pocit naplnění i svůj podíl na formování svého světa. Svůj profesionální rejstřík prohlubuje studiem nových pokrokových metodologií, jako jsou aplikace teorie systémů pro práci s týmy a s partnerskými vztahy, popularita autentičnosti a impaktu a certifikace programu Brené Brown o budování odolnosti proti studu.

nebo soukromá škola, jak na dětské sebevědomí, kdy chválit a kdy kárat, povzbuzení versus hranice a pravidla, který sport a kolik koníčků, netrestat a nestrašit, očkovat či neočkovat. Jak je motivovat k čemukoli, vést k našim vlastním hodnotám, jak s nimi mluvit, jak zařídit, aby ony – rozumí se naše děti – mluvily s námi, jak jim důvěřovat, jak je nechat dělat chyby a nakonec je nechat jít. Se strachem o ně, s nadějí a s důvěrou.

Spiritualita – co mi to vlastně říká, ten *Vesmír*? Jak se mám naučit dobře si něco přát? Co nás řídí? A mám tedy věřit na anděly? Kde vůbec v sobě najít víru a k čemu ji mohu *použít*? A jak to, že jsem ještě nepochopil tu meditaci, o které se tolik mluví? Jak najít lehkost, vyčistit si hlavu a vnímat klid? Co je to vděčnost a jak ji pěstovat? Už jste šli po žhavém uhlí a tančili kolem ohně?

Wellness – co jíst? Jak se udržet při váze, při energii, při mládí, při životě? Chodíš (už) na jógu? Co to znamená, že je všechno v hlavě? Kolikrát za měsíc a hlavně kam jít na masáž? Co ta posilovna? Klasická, nebo alternativní léčba? Čistit organismus, pít, jíst, nejíst, cvičit, spát a u toho všeho se cítit svěží a rád.

Vážně, nemáte už toho taky tak trochu dost? Mě v té záplavě všech těch chytrých myšlenek, nekonečného toku „inspirace“ a hloubky našich současných témat napadá, jestli si tak trochu nekomplikujeme život tím, jak tolik čteme, tolik se kontrolujeme, tolik se učíme a zdokonalujeme. Jak se tolik bojíme *chybovat*, a proto pořád *po-chybujeme* o sobě samých. Pozor, nejsem proti rozvoji, jen všeho s mírou, jak říkala moje babička. Zdá se

mi – a promiňte mi, když tady trochu střílím do vlastních řad –, že posledních pár let zaměňujeme osobní růst jako naše lidské poslání za obyčejnou obchodní komoditu. Kdo víc, kdo lépe, kdo kvalitněji, kdo jinak. A hlavně, kdo je už *dál*, nejlépe *někde jinde*. Co kdybychom se pro změnu přestali tolik pozorovat, do nekonečna analyzovat, vzájemně posuzovat a dali občas nohy na pevnou zem a přivoněli k růží, jako pověstný Malý princ?

Faktem je, že nás pořád inspiruje, když je někdo zkrátka normální. Když dělá, co ho baví. Když si rozloží život na víc částí a věnuje čas každé z nich. Když si na něco troufne. Když zaručuje. Když něco zkusí a ono se to povede. Nebo nepovede. Formát projektu FuckUp Night, kde hosté mluví veřejně o svých přehmatech a neúspěších, pravidelně vyprodává sály a diváci ani nedutají: příklady neúspěchu těch, co mají odvahu jít s kůží na trh, oceňují s lidskostí, která je nám všem vlastní... Faktem je, že mnohem víc než naše osobní zkoumání za nás mluví to, jak žijeme a *prožíváme* svůj osobní příběh, i s těmi pády, nedokonalostmi a chyby.

Pokaždé mě zarazí, když při značné sofistikovanosti programů, které pořádám (říkám, že střílím do vlastních řad) nebo kterých se účastním, lidi nakonec uchopí věci za ten nejjednodušší konec a odnášejí si domů fakticky docela jednoduchá předsevzetí. Třeba tyhle:

1. Pozdravit a usmát se na lidi kolem, když je vidím ráno poprvé.
2. Poprosit o pomoc, když ji potřebuji.
3. Poděkovat za laskavost.
4. Projevit laskavost.
5. Občas nechat věci plavat.

6. Nesouhlasit a dát to najevo.
7. Pohladit partnerku nebo partnera – rukou nebo i pohledem.
8. Nechat doma telefon, když jdu s kamarády na večeři.
9. Vypustit slůvko „ale“ z mých odpovědí.
10. Čas od času vyzkoušet něco nového.
11. Smát se na celé kolo, když je důvod.
12. Nechat se dojmout.

Já k tomu poslední dobou přidávám hluboký výdech. Ne, vážně. V nějaké chytré knize (jak jinak, při dnešním výběru) jsem si přečetla, že hluboký nádech je při určité pozornosti docela dobře proveditelný, přijímat nové totiž už umíme docela dobře. Zato s výdechem jsou problémy. Jen si to zkuste. Pěkně naplno, až do prázdna.

Je to totiž právě výdech, který nás zbavuje škodlivého oxidu a vyprázdňuje náš prostor až na samotnou bazální podstatu. Možná, že to by mohlo být naše nové velké téma... /BW